

U C H W A Ł A
SENATU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

z dnia 25 listopada 2010 r.

**w sprawie ustawy o zmianie ustawy o utworzeniu Polskiej Agencji Rozwoju
Przedsiębiorczości**

Senat, po rozpatrzeniu uchwalonej przez Sejm na posiedzeniu w dniu 29 października 2010 r. ustawy o zmianie ustawy o utworzeniu Polskiej Agencji Rozwoju Przedsiębiorczości, wprowadza do jej tekstu następujące poprawki:

- 1) w art. 1:
 - a) w pkt 1:
 - w lit. a, w ust. 2 po wyrazach "z 09.08.2008, str. 3)" dodaje się wyrazy
", zwanego dalej rozporządzeniem nr 800/2008",
 - skreśla się lit. b,
 - b) w pkt 4 przed lit. a dodaje się lit. ... w brzmieniu:
"...) po ust. 1a dodaje się ust. 1b w brzmieniu:
"1b. Przez pracowników przedsiębiorców rozumie się osoby, o których mowa
w art. 5 lit. a-d załącznika I do rozporządzenia nr 800/2008.",";
- 2) w art. 1 w pkt 4 w lit. a w tiret drugim, lit c otrzymuje brzmienie:
"c) po złożeniu wniosku o udzielenie wsparcia lub pożyczki lub w okresie 3 lat przed
jego złożeniem naruszył w sposób istotny umowę zawartą z Agencją";
- 3) w art. 1 pkt 5 oznacza się jako pkt 6 oraz dotychczasowy pkt 6 oznacza jako pkt 5;

- 4) w art. 3 dotychczasową treść oznacza się jako ust. 2 oraz dodaje się ust. 1 w brzmieniu:

"1. Do spraw wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, stosuje się przepisy ustawy, o której mowa w art. 1, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą."

MARSZAŁEK SENATU

Bogdan BORUSEWICZ

Uzasadnienie

Na posiedzeniu w dniu 25 listopada 2010 r. Senat rozpatrzył ustawę o zmianie ustawy o utworzeniu Polskiej Agencji Rozwoju Przedsiębiorczości i uchwalił do niej 4 poprawki.

W ocenie Senatu uzasadnione wątpliwości budzi definicja pracownika wprowadzana do przepisów ogólnych ustawy. Ma ona znaleźć zastosowanie - w zakresie udzielanej przez Agencję pomocy finansowej - ilekroć w ustawie jest mowa o pracowniku.

Tymczasem, po pierwsze, definicja ta znajduje zastosowanie w ustawie tylko jeden raz. Ustawa, w zakresie udzielania pomocy finansowej posługuje się bowiem pojęciem pracownika jedynie w art. 6b ust. 1 pkt 1. Definicja pracownika powinna znaleźć się więc nie w przepisach ogólnych ustawy (zawierających rozwiązania wspólne dla całej regulacji), a w ramach jednostki systematyzacyjnej, w której występuje definiowane pojęcie.

Po drugie, definicja ta wzbudza wątpliwości interpretacyjne związane z zakresem podmiotów faktycznie nią objętych.

I tak, literalne brzmienie art. 3 ust. 3 pkt 2 wskazuje, że objęte jego normowaniem podmioty, zawsze należeć będą do kręgu osób, o których mowa w pkt 1 definicji. Pracownikiem z pkt 1 będzie więc zawsze osoba z pkt 2. Zgodnie z definicją ma ona bowiem pozostawać w stosunku pracy z pracodawcą, z którym (dodatkowo), zawarła umowę cywilnoprawną.

Także szereg wątpliwości utrudniających wskazanie na podmioty będące desygnatami definicji niosą za sobą nieostre i niedookreślone zwroty: "właściciel pełniący funkcje kierownicze", "regularna działalność" oraz "czerpanie korzyści finansowych z przedsiębiorstwa".

Przyjęty przez ustawę sposób zdefiniowania pracownika, jest powtórzeniem rozwiązania art. 5 załącznika I do rozporządzenia Komisji (WE) nr 800/2008 z dnia 6 sierpnia 2008 r. uznającego niektóre rodzaje pomocy za zgodne ze wspólnym rynkiem w zastosowaniu art. 87 i 88 Traktatu (ogólne rozporządzenie w sprawie wyłączeń blokowych).

Senat biorąc pod uwagę, że przy interpretacji prawa wspólnotowego należy przede wszystkim kierować się sensem i celem całego aktu, a nie jego poszczególnymi słowami (dając tym samym pierwszeństwo wykładni funkcjonalnej, w miejsce wykładni językowej), negatywnie ocenił zamieszczenie definicji pracownika wprost w ustawie. Zdaniem Senatu odesłanie w tym zakresie do bezpośrednio stosowanych przepisów unijnych pozwoli uniknąć

oceny przepisów, w pierwszym rzędzie, w myśl rygorystycznych językowych dyrektyw interpretacyjnych. Takie odesłanie pozwoli także uniknąć wątpliwości związanych z różnym brzmieniem niektórych fragmentów definicji pracownika zamieszczonej w ustawie oraz (z założenia) tej samej definicji pracownika zamieszczonej w rozporządzeniu.

Mając na uwadze powyższe Senat uchwalił **poprawkę nr 1**.

Uchwalając **poprawkę nr 2** Senat miał na celu usunięcie wątpliwości interpretacyjnych związanych z nowym brzmieniem przepisu oraz przesądzenie, że nie udziela się wsparcia podmiotowi, który naruszył umowę zawartą z Agencją zarówno przed złożeniem wniosku, jak i po jego złożeniu.

Przepis w brzmieniu uchwalonym przez Sejm wprowadza niejasność co do wyrażonej normy. Zgodnie z przekazaną Senatowi ustawą wsparcie nie będzie możliwe w przypadku, gdy podmiot "naruszył w sposób istotny umowę zawartą z Agencją - przez okres 3 lat od dnia rozwiązania tej umowy". Przy takiej konstrukcji przepisu pojawia się pytanie o możliwość naruszenia już rozwiązanej umowy. Próbuąc odkodować odpowiednią normę zawartą w przepisie, można dojść do wniosku, że intencją wnioskodawców było uczynić niemożliwym, udzielenie wsparcia w okresie 3 lat od rozwiązania umowy, jeżeli jej rozwiązanie spowodowane było istotnym naruszeniem postanowień umowy. Jednak również takie rozwiązanie Senat ocenił negatywnie. Poprawka zakłada, że nie udziela się wsparcia zarówno podmiotowi, który naruszył umowę zawartą z Agencją w okresie 3 lat od złożenia wniosku, jak i podmiotowi, który dokonał naruszenia umowy, już po złożeniu wniosku.

Poprawka nr 3 zmierza do prawidłowego oznaczenia zmian wprowadzanych uchwaloną przez Sejm ustawą (zgodnie z kolejnością przepisów ustawy).

Celem jednoznacznego przesądzenia o zakresie stosowania przepisów ustawy Senat uchwalił **poprawkę nr 4**. Przepis art. 3 noweli, w brzmieniu uchwalonym przez Sejm, potwierdza regułę bezpośredniego działania prawa nowego w zastosowaniu zmienianego art. 6c ustawy. Może to budzić wątpliwości związane ze stosowaniem innych zmienianych przepisów (*a contrario* – do wszystkich innych stosunków powstałych pod działaniem dotychczasowej ustawy powinny znaleźć zastosowanie dotychczasowe przepisy). Jeżeli potrzeba wprowadzenia stosownych przepisów przejściowych dotyczy wyboru wykonawcy dokonywanego przez beneficjenta wsparcia (art. 6c ustawy), to tym bardziej, w ocenie Senatu, powinna dotyczyć nowych zasad udzielania wsparcia (art. 6b) czy też przepisów dotyczących umarzania wierzytelności Agencji (art. 15a – 15c ustawy).